

Tal dia
com
avui fa...

1 any Crida a la unitat
Òmnium reclama a les forces independentistes generositat per investir president, fer govern i deixar enrere les conseqüències del 155.

10 anys Iberia contraataca
El president d'Iberia opina que l'aèria competidora hauria de "desaparèixer o bé fusionar-se" i no rebre diner públic.

20 anys Menors "il·legals"
Els menors "il·legals" tornen als seus llocs habituals de Barcelona. Una vintena de 'nens del carrer' dormen de nou al pont de Marina.

Full de ruta

Xevi Sala

La república de les lletres

El Punt Avui Televisió acaba d'estrenar un programa d'entrevistes literàries –que els lectors troben puntualment també transcrits en la versió en paper– que destaca per damunt de totes les altres televisions, incloses les públiques, que gairebé no tenen cap programa similar en la nostra llengua. Aquesta és una dada que per si mateixa ja ens hauria de deprimir a l'hora d'imaginar la futura independència. Perquè la república de les lletres no hauria de ser mai una quimera, sinó una realitat palpable i expansiva. De moment –només cal mirar amb ulls crítics què ens ofereix TV3– pel que fa a la literatura també ens toca confiar en el futur, ara que les graelles esbandeixen els programes culturals i els suplementes de llibres pateixen les retallades dels diaris. En qualsevol cas, parlar de llibres ajuda a llegir-los o ajuda a llegir-ne més, així ho volem pensar els qui estem rere l'espai literari *Protagonistes*, que cada dimarts ofereix als es-

No és cert que es llegeixi poc i tampoc ho és que es publiquin llibres dolents. No n'hi ha, de dolents, tot depèn de les ulleres amb què vulguem llegir-los

pectadors una conversa amb una escriptora o un escriptor dels Països Catalans. La resta de la setmana, la televisió dedica la conversa a altres perfils, des d'alcaldes fins a emprenedors, veus que també constaten quin país tenim i quin podem arribar a assolir. I no hi ha res millor que apropar-se a la literatura per desmuntar alguns dels tòpics que l'emascaren. Un 27% de la població afirma que llegeix habitualment ficció en català, cada dia surten al mercat tres novetats i qualsevol llibreria amb cara i ulls té un fons de 40.000 títols vius. En el llenguatge dels llibreters, *volums vius* significa que es poden encarregar, trobar i comprar. No és cert que es llegeixi poc i tampoc ho és que es publiqui massa. No n'hi ha, de llibres dolents, tot depèn de les ulleres amb què vulguem llegir-los. Escriure una obra, convèncer un editor perquè s'hi jugui els quartos i exposar-la a la despietada selva del mercat no és un procés fàcil per a ningú. Sobretot per als que ho aconsueixen.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

Costa fràgil

La franja de costa és llaminera i el sector de la construcció torna a pressionar periòdicament per seguir construït a primera i segona línia, a tot el litoral català. Economia i paisatge haurien de poder conviure però, tanmateix, amb l'excusa de la necessitat de reactivació econòmica, el fantasma del ciment no descansa mai. Disfressat de conveniència, es ven com a benefici incontestable per a les poblacions costaneres i, en més d'una ocasió, es passeja amb cotxes de luxe. ¿Recordeu Sheldon Adelson, aquell americà tronat de perfil excèntric, estil Donald Trump, que va estar a punt d'aconseguir que la Generalitat li aprovés el projecte del macrocasino Eurovegas?

EN PLENA RECESSIÓ ECONÒMICA, el 2012, la mobilització de grups ecologistes i tots els dubtes que va sembrar Eurovegas (un projecte destinat al joc que pretenia exempcions fiscals importants) van aconseguir que el parc agrari del Llobregat no es toqués. Ara sembla que un altre projecte, el BCN World, s'obre camí a la Costa Daurada, amb un complex que es dividirà en tres espais: BCN Dream, Smart Cities i

Beach Club, amb hotels, teatres, botigues i més de 700 metres quadrats destinats al joc. Encara que sigui millor que l'Eurovegas, és aquest un model que interessa al país? Sigui com sigui, s'hi ha previst construir 150 apartaments turístics. A un nivell més modest, altres personatges i empreses inversores han vist en la Costa Brava la màquina de fer pipes i, al llarg de les darreres dècades, la pressió de les entitats ecologistes, que ha rebut un gran suport popular, ha pogut frenar uns quants projectes agressius. Quan fa més de quaranta anys de la campanya en defensa dels aiguamolls de l'Empordà, capitanejada per l'ornitòleg i naturalista Jordi Sargatal, l'entitat ecologista SOS Costa Brava ha aconseguit una moratòria de la Generalitat que, de moment, aturarà les urbanitzacions a menys de 500 metres del mar. Tot i això, només es frenaran vuit dels divuit projectes urbanístics i seguiran endavant urbanitzacions com la dels Jardins Sa Riera Living a Begur, que comportarà la destrucció d'una zona boscosa i la construcció de més de 50 habitatges en espais a tocar del mar. És cert que la càrrega de les indemnitzacions deu ser massa feixu-

ga per als ajuntaments i la Generalitat però, per evitar-ho, potser caldria aplicar la llei amb rigor a l'hora de classificar terrenys forestals i de sòl urbà. Seria ingenu pensar que tot s'acabarà amb una moratòria que afecta projectes aprovats en 22 municipis, entre ells Port de la Selva, Cadaqués, Palafrugell, Palamós i Begur.

HI HA MOLTS INTERESSOS EN JOC i les temptacions d'especular són massa grans per afirmar que l'ecosistema fràgil de la costa quedarà sa i estalvi. Com va passar amb els aiguamolls de l'Empordà i també amb les Terres de l'Ebre quan es va promulgar el Plan Hidrológico Nacional, aquesta nova embranzida pot servir per esperonar la consciència territorial. Alguns municipis com l'Escala semblen haver-ho entès força i han acabat protegint zones de gran valor mediambiental, històric i agrari com Vilanera, actual corredor biològic entre els parcs naturals del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter i dels Aiguamolls de l'Empordà. Són petites victòries prou importants. Perquè la conservació del paisatge, com la qüestió feminista, no ens permet abaixar mai la guàrdia.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

“No ens posem en un jardí”

■ Cada cop sento més aquesta expressió manllevada del castellà en detriment de les nostres més genuïnes, com ara ficar-se en un mullader, en un embolic, en un bon merder, en un destret, en un cacau, en un vesper... i moltes altres. No embastardim la nostra llengua.

CARME MEIX I FUSTER
Barcelona

Els museus com a model

■ Diuen que la gent no va als museus i com que el tema és ingrat cal justificar-lo amb teories conspiratives: que si hi ha una desestructuració de públic, que la relació dels museus amb els visitants s'està transformant, que els museus han de ser més oberts, que si el públic ha d'interactuar. I la més curiosa de totes: que els

museus han d'oferir al públic el que realment vol. I jo em pregunto: què vol veure el públic quan va als museus? Un *striptease*, potser?

Davant d'aquesta situació els responsables dels museus busquen idees en altres sectors de la cultura. Han vist per exemple que quan un text teatral demana un mínim esforç de comprensió quatre cançonetes garanteixen la catarsi. O al cinema, que amb guions infantiloïdes i una pila d'efectes especials s'aconsegueix que els arguments l'entenguin fins i tot les cries de tortuga babaua del CRAM. Segurament d'aquí cinquanta anys la meitat dels museus estaran tancats. Serà la collita d'allò que estem sembrant. La cultura deixa de ser atractiva perquè els nivells d'exigència escolar estan rebaixant el llistó i s'han banalitzat les humanitats en l'ensenyament. I això ens ha portat a un empobriment de la sensibilitat. Si ens

carreguem els boscos, la desertització serà total. I la replantada, una utopia.

MÀRIUS ARMENGOU I SCHUPPISSER
Barcelona

(Des)funcions del govern

■ El darrer baròmetre del CEO no deixa gaire ben parat l'executiu de Quim Torra. Els enquestats suspelen la seva tasca amb un 4,66. Com a comparació, veiem que el 2011, pitjor any de les retallades, el govern d'Artur Mas aconseguí un 4,96. A més, el 53,1% dels enquestats considera que el govern no sap resoldre els problemes del país. Potser tocaria deixar els simbolismes i començar a treballar per les demandes polítiques (implementar la República) i socials (atur, retallades, vaga de taxis...) de la ciutadania. Som en un moment excepcional, i a les portes d'un

judici que marcarà la nostra història, però mai es pot deixar de gestionar el dia a dia. La gent ha de percebre que el govern treballa i aquest executiu no dona aquesta imatge. Fem avançar el país.

ARNAU RULLÓ I GONZALO
El Prat de Llobregat
(Baix Llobregat)

Resposta a Ramon Gausachs

■ Quan demanes la baixa d'un servei (Movistar Plus...) tarden uns dies o un mes a treure'l. Mentrestant, si fas servir aquest servei durant aquest període queda automàticament anul·lada la teva petició. Si tarden un mes, has d'estar vigilant que ningú el faci servir: ningú de la casa o persones que venen de pas. És una tàctica poc honrosa; la fan servir empreses poc respectuoses.

ISABEL MAS TREPAT
Molins de Rei (Baix Llobregat)